Dr. I. D. Višošević, rektor gral. sjem. Zagreb g. g.
Поштарина плачена у готовом.

Рок. XIII. Дяково, 18. децембра 1936. Число 49. (579).

19. Zagreb

РУСКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЬОВИНИ ЮГОСЛАВИЇ

Найважнейши висти.

Од редакциї.

Слава Богу достали зме уж доволу да Руска Друкарня може почац робиц. Зато конечно по тим числу селїме з Дякова до Керестура. Пре селїдбу словох з Дякова идущи тиждень наше Руски Новини не видву, але кето ва Крачун виду уж у Рускей Друкариї повекшани и обновени. Редактор.

† Василь Стефаник

У Галичини у валале Русову умар 7. дец. еден од найвекших руско-українских писательох Василь Стефаник. Писал кратки приповедки зос живота наших парастох, був прави майстор о описованю душевного живота українского параста. Його приповедки преложени на велї цудни язики, (на хорватски прекладал твори Стефаника наш редактор). Слава Василю Стефанику! Вичная му память!

Нет мира у Еспанії.

Народна еспанска влада генерала Франка одрецела предлог французкей влади, да ще помири з еспанску большевицку владу, що є тераз у Валенциї. „Еспания мушки буц народна и християнска, а не большевицка!" — одповед генерал Франко. Война ще будзе проводзиц далей, док ще большевици у Еспанії цалком не автамци.

Прецо задзековал анґлийски краль

Пишу новини, же анґлийска влада нараком ще спротивела женїдби бувшого анґлийского крали Едуарда зос панно Симпсон, у видї, же краль ще одреконе кральовства. А то влада сцела бо краль Едуард не мишал до державних роботох, а то анґлийски министри по любя. У Анґлиї влада приповка: „Краль най краль, але по влада", краль Едуард не сцел буц таким кральом и задзековал.

Живши борби за Мадрид.

По даскелїх дньох мировацї почали нови борби за Мадрид. 17. децем. 32 бомбардера генерала Франка бомбардовали варош Мадрид. Явя ще, же було 18 забитих а вецей як сто рапотих. Большевици протестую проци бомбардованю Мадриду, але сами су тому виновати, бо ще браня у варошу, котри є утвердени як новна перпости. Требали голси писельц в Мадриду шицко цивилне жительство. Але вони ще баш скриваю за цивилох, за жени дзеци и вноза ихх штреляю на народне войско.

Розвой кризи.

Кед жем нашо може давац и дара зосц поживи за шицких людзох на швеце, чи вец дст и таких людзох, котри су немотребни, и не диму себе заробиц и приробити дакус тих дарох природи? Чи за нїх природа не маи, але мачоха? Одкаль нашка тельо безроботних?

Медзинародни роботнїцки уряд у Женеви дирахував, же 1933. року було на швеце 30 милїйони людзох без роботи и то таких людзох котри до тедї дзм зос роботи жили, котри сами себе и своїо фамелиї кармели. А ще у тим числу ист безроботних з Азиї крем з Япанскей и з Африки. Кед ще вежме и фамелиї тих безроботних вец дкдзе число округло 100 милїйони народу, котри страда без роботи и без хлеба. Як до того прийшло? Одкаль то?

Индустрия.

Модерни розвой индустриї, то значи фабричного виробйованя ствари на вельо е главни корень безроботносци.

У старих часох индустриї-фабрикох силних машинох не було. Шицко робели ремеслници. И кажди мал свою роботу и своїх купцох на свойо вироби. Але од початку прешлого 19. столїтия почали велї учени людзе винахоцовац рижни машини. Мали вони добрк цилї: да з машинами полегчаю роботу людзох и да ще з помощу машинох може з малим трудом и роботу що вецей роби випродуктовац.

Капиталисти — пролетарият.

Але розвой тих машинох и фабрикох, тей индустриализациї ишол и пошол предалеко. Видумаох ще вице нови машини, котри замеськовали роботу людзох а людзе остували без роботи.

А у тому машини були барз дрази ще кинди их могол набавиц. Могли машини набавиц лем богати людзе — капиталисти. И так прийшло до того, же богати людзе достали до своїх рукох шицки фабрики, а бувши ремеслни роботнїци остали без роботи и мушели пойци до фабрикох як обични роботнїци. Ту вони вецей не були самостойни людзе, так повеци свойо газдове, але були цалком одвисни од свойого газди капиталисти-фабриканта.

И пофришко ще створели два проциви класи людзох. Єдно малочислена але богата — то капиталисти, а другей милїйони фабричних роботнїцких, котри не мали нїч лем свойо руки и скку за роботу. Тоти худобци од капиталистох у шицким одвисни роботнїци почяли ще волац пролетарият — худоба.

Медзи капиталистами и пролетариятом настала борба. Капиталисти шили за до векшим „добитком", а пролетери — худобни роботнїци питали, да можу достойно жиц.

Борба на пияци.

З временом ще животи роботнїцких дакус поправели. Помогли роботнїцких їх орґанизациї. Але капиталисти и далей усовершоували свойо фабрики и виробйовали зше вецей роби, а де-о можу попредац, главцаю нови краї, нови пияци за свою робу. Держави пришли под вплив капиталистох и настала борба медзи державами за нови пияци, за то дзе себе котра держава вибере место за предаване своїх фабричних продуктох. Зос того обстована у индустриї и зос борба медзи державами за нови пияци настала цветова война.

(О тим будзе далей).

Наш пролетарият.

Школяре були зше в цесней звязи з народом. На живот у читальнї и поза ню дасно-сних валалох мали вони вплив. Яке значенє тот цесни дотик з народом мал до тераз, история покаже. Але уж за тераз не може обачиц, же своїм животом комедзи народом ми достали довере параста. Пораз то було чежко, бо з правом ще до нас вони — парает притично ставел к идеї, що йому давано, мушел сам з шицких боких розлатриц, прешведчиц ще, чи су му од хасву, чи су за нього одповедни. Живот наш з народом дал нам змогу упознац го, упознац болї його и радости, змаганя з каждодневшима чежкосцами, дал нам змогу одкриц скорби — котру у векшей часци проста и вице невитхнута душа народу ма. Ми полюбели його так, як синове його длужни любиц.

Але мушкме буц щири и признац, же добре стане у вельому погорисне. Варош и його идеї мали вплив. Либерална преса, котру ще на валале найвецей чита, шири велї нездрави идеї, деморализую нас и шири баламутцїо особливо у социялних питаньох. Отворено поведзме: и ми хоч преважно парастки елемент українского народу, маме пролетарият. Роботнїк, котри пошол до варошу за роботу, рядко остава незаляпених рухом социялизму и вращаюци ще до свойого валалу вон и несвидомо його агент. Що не зробела велесадна литература, то довершя свидоми таки агенти социялистох мацци широке поле до роботи медзи апостолима и економнчно найслабшима на наших валалох. Треба додац, же велї уж скорей були социялисти, були заражени особливо з часу войни з екстремнима поглядами, и преса двуги роки готоведа тло за нашенє социялизму. Того нашенє з рядко руцеве медзи нас виросло. Зроди вице з посадцену овощу, бо нам зруйнує валал, уничтожи

тевто, по през вихи доброго и вредного наш народ стекол. Незадовольци парает и сам напедив комунистичним гаслом, хоч у души вон далеко од якогонебудь дзелення свойого кирваво здобутого фалатку жеми, критичним моменту лево чи буде бранїц свойо культурни и религийни здобутки. Стане на бок тих, що у огню цветовей революциї сцу дойсц до „лепших часох", до „раю" на жеми.

Тих, найбиднейших, пролетерох маме придобиц за себе. Маме їм показац, же драга котру їм указовали, доведла наших братох на Українк до цалковитей материялнеї руїни, же циганство котре пущало большевики до инета о большевицким „раю" не зиме нам змилїц очи пред страшну правду котру створела гарстка людзох на України, и же нам ту, як и цалому инетови нїч инше не рихтаю. Маме на место идеї, а яку наш роботнїк заграти поставиц свою идею. Маме му пред шицким указац велику любов, возбудзиц виру до побиди справедливости, котру треба и вос силу часто злобувац. Маме то затримац за себе гоч в рушени на остатню карфу социялного живота. Мушиме нас зблїжиц ту цьому, зрозумиц його потреби и кельо зме годни помогнуц му. И саме цепле слово як до чловека, котрому жадаме добра як и себе самим, вельо зроби. А кед ще рагук тих, що ще дава, час драгоцини. Кажда минута ма свою вредносц.

Помоц му неопходна. З отвореними голим очми можеме ту тому питаню приступиц уж пре школу не вельо зробиц можеме.

„Думка".

У червеним царстве сатани.

Приготовка за революцию.

Що же з дзецми... хто їм дава есц?...

— Старши дзеци ходза з ними на казань. Муки (і житу на три дні роботи) даваю лем тим що робиц можу, а дзепом нездаваю нїч. З того виходзи так же гарсц а тей муки мушиц буц досц на шицки дзеци у фамелиї. Мали дзеци цалком даваю до „яслох" то таке як захоронка), але карми їх и там барс подло. Дзеци за млеко анї не знаю, бо крави ест лем за бригадирох и висших панох. Як крави та и други скоти досц ще добо поклало, кед их народ мушел придац до „колгоспох", либо ще потаманело у самих колгоспох, либо виздихали, либо подвозели до варошох.

— А чом же ще людзе не бранели?

Чом ще не бранели? Бранели вони ще кельо могли. У 1930. року, кед почали так одиймац народ ще пропивел, але не мал сили, бо вони уж напредок всїх полапали, позаверали и либо на Сибир либо на Соловки вивезли. Зос каждого палалу повивожели, а вец заш брали и розстрельовали. На початку колективизациї дахто и приставал ту комуни, але велї кед спознали тоту страшну биду и комунистичну колгосну — неволї, давигали ще проци комуни. Тераз и худобни котри скорей цалком не мали жеми гуторл: Не добре, мушиме без хлеба од гладу умерац. Най буде так як було пред войну та буде лепше тедн голем чловек був шлебодни. А тераз мушиш всцей робиц як статок, а ещ горше як пес. Анї слова пошмеш пригварицц. Єдней годакни шлебодней немаш. Нїгда на жеми такого пекла не було.

Народ ще пропивел, людзе ще бранели и забивали большевикох. Палели колгосни. Але задармо. Ище нас баржей преганяли и орицискали. Тедн людзе почали роздумовац о тим як да зложно направк буну. Зберали оружие организовали ще. Буна мала вибухнуц такой по косидби 1932 р. Уж шицко було готове. Ту тей организациї пристало с часци дакус и войска и жандармериї.

А як ще тота организация волаля?

— Людзе гуторели войскова организация. Мало буц українске войско.

— А одкаль ви то шицко знаце. Можебуц то не правда.

— Як то не правда — та дзе би я вкумала Просцо? Я тото шицко знам бо мой брат был у тей организациї и братник тиж. Гуторели же их ест барс велька сила. Але уцаеуд ще медзи нїх єден большевик и шицко видал.

Тедн большевики послали до валалох свойо войско чекистох и жандарох. А у їх войску ест на каждих цейи катоянцох поставени єден Жид за команданта. И тедн позаверали всї сари людзох. Гарешти були преполни. Тисячи и тисячи вели на Сибир и Соловки. А кельо поштреляли... лем з нашого валалу вейдзецат хлопох.

(Далей будзе).

Поволанка

на вовторок 29. XII. децембра на 10 годзин пред поладньом — отрима ще у Руским Нар. Доме у Р. Керестурс

XVI. Главна схадзка РНПД-а

вос слїдующим програмом:

1. Привит подпредседателя;
2. Звит секретара и касира;
3. Звит ревизорного одбору;
4. Вибор председателя;
5. Вибор одборс на друкарню (6 членох);
6. Предлоги явели управному одбору 8 дїй пред отриманьом схадзки.

Ст. Врбас 8. децембра 1936.

Дюра Биндас
І. подпредседатель РНПД-а.

РУСКИ КЕРЕСТУР.

Наша церква ще поновела тих днёох з прекрасним ризами, котри коштали вецей як 4000 дин. Даровали их ч. пада Маканко Янко и Мария р. Пастовайски. Даровательом най служи на часц же не забуваю на свою церкву и же од того що им Бог дал, не сапокали офиравац на славу Боку.

ДАЛЬСКИ РИТ.

Кишпатйо Мария, Чюмар Цила и Сабадош Мария, здовици даровали за нашу худобну церкву стихар (копуло) у предносци од 200 дин. — Малацко Янко и Мария р. Пастовайски даровали за нашу церкву прекрасни кражи на олтар (600 дин.) Щирим даровательом од нас подзекуваме а Бог їх доброту сторицею най наградзи.

Посилайце предплату!

Щешлїви живот?!...

* * *

Так моя дзиако, одала сом ще. Була сом млада, як и шицки други дзивчата кед ще одаваю. И що я тедн знала о живоце? Попачел ми ще Габор, бо был найкрасни од хлапцох, а и випатрал ми наймирнейши, тедн ще ми попачели його власи, чарни очи и красни попатрунок. За його душу я нїч не знала, дзецко сом була, а и главни условия були ту, и я легко дала одвит питачом же пойдзем. — И шицко прецило! — Жили ми себе щешлїво и задовольно! Як тварз: „Здали зме ще на обичай!" и вец таким легчейше подношиц терхи живота. Шицкого зме мали. Обисце полне, живини полни двор, а жем нам хасну приношела з рока на рок. Ох шесце! Не тривало, моя дзивочко длуго! Воно фрицко охабя чловека! И кед сом думала же ми тераз найлепше, же благослов Божи над нами, тедн, ах тедн, настал шицкому конец. — Мой добри муж ще похорел, и недлуга умар... як то чешко повесц: умар!... вон умар!...

И ту млада жена котра од того часу вельо прецерпела, прелїла слова, котрим жаль не допуцел вонка.

Лем себе подумай, моя дзиако, остац здовица на сим швеце, през защити, любови, ой як то чешко! Дванец роки ми було, — як тебе тераз. Не було би ци жаль за мужом?!...

— Остало ми дзивче. Ирина — И вона ми була шицка видзи! Звечара док сом над ей посцелку, складала ручки на молитву: за себе, мацер и свойого оца, вона ще ми часто питала: „Мамочко мила, дзе же наш оцец? Кедн нас придзе опатриц? Я би го любела видзиц, як випатра, яки його очи?...

„Таки як и твойо, чадо мале! Тераз лем спи, а на утре оцец наш придзе... И так було з дня на дзень. Дзецко з питанями позадерало не загоени рани, и приводзели на розум красни спомини...

* * *

Умарло ми и дзецко. Мой живот постал чешк. Мойо очи не висихали од сльзох. Вецей раз було и так же сом ще вкбрала на теметов и там длуго, длуго остдвала при нїх... моїх милих... И кед ще слунко клонело на запад, а ноц ще почала спушцовац, я цалком вимучена, злмана врацала сом ще дому... не то ми не был дом, але пешесце, бо не хаждн куцик здогадовци на, менуле жице... Лепше повесц я з дому одходзела...

Уж од того часу 20 роки прошло, а и ще не можем амриц. Накеди себе подумам, такой ми не добре. За перцо ме сциска, а воно, болї, болї...

Мам и тераз шицкого кадосц. Що ми треба, а що лем пожадам шицко мам. Сама сом, нїхто ми не розказуе. Але тота хижа празна, сумна, не така як скорей...

Скорей було, же зме обидвойо одходзели на поньо. Робели зме од рана до вечара, понаглякци ще, бо то шицко наше. У косидби влице вон кошел, а я одберала. Вечаром зме ще врацали, вистати од роботи — дому. Ой як було тедн приямно буц у нашей хижи. Вечерали зме и лягали, да наутре знова настаниме започату роботу.

Притулїц ту себе, побочкац за чоло, очи, то ми було досц за дзеку ту животу и за дальшу роботу. А тераз? Шицко ми випатра, як єден сон...

* * *

Пойдзем на тото старе поньо, перцо ми пука од болю, а я аж на Бога волам. Руки ламам, дзвигаюци их горе: „Ах, Боже, Боже! Яка сом пирота, осамена, през шицких! Па ни ми тельо добра дал, а вец так нараз назад вжал?...

З китайского котла.

Цале време по войни у неможей, але бара слабо упореней китайскей держави вот мира. Шорує ще там революция за революцию, буна за буну. Бельо зла наробели у Китаю большевики зос свою атитацию, а и Японска тиж замачала у тим свойо палаци.

Тераз ще алиш побунел китайски генерал Чано Сує Лянґ, командант сиверней китайскей армкї. Вон заробовал главного команданта цалей китайскей войски маршала Чано Кай Шека. На то нагварели Чано Сує Лянґа московски большевики. Китайска влада такой прегляшела того генерала издайником держави. Нофрецко проти Чано Сує Лянґа побунело ще його власне войско и оплюбодасло маршала Чено Кай Шеня. При тей буни учече зани Японска свойо печене, и подлягварку же еще помагаи Китаю увеси шор присвої себе зани фалат китайскей земли, як по недавно отторгла од Китаю Маджурску.

Англійска делеґация у Мадриду.

У Мадриду була делеґация англійского парламенту, да видаи борби за Мадрид. На охотзе делегати виявели, же ще з Мадриду мушы виселїи пол милийона цивилного жительства. Тоту добру пораду большевики бикоаро не послухаю, бо людзе за нїх не вредза анї тельо цельо за доброго газду його статок.

„Краль дзелох"

У Монте Карлу умер Василь Захаров найбогатши человек на швеце, котри свойо милиярди заслужел як фабрикант воєнного оружия. Зато достал мено „краль дзелох". Зос силним своїм богатсмом мал вон велики вплив на политику велїх державох, жичал пенок и одлучовал о миру и войни. Тераз ще за милийони боря нелї наслїдници.

Що будзе за 100 роки

Американски професор Пиодол Франк доказує, же за 100 роки учеваци винайду таки сварки: 1. Живот людзох будзе предлуженк до 100 роки; 2. Буду содержени лїки проти каждого болю, так же людзох заправо нїч болїти не будзе; 3. Мож будзе путовати да мешац; 4. Буду варобяц у фабриках хемичне вдасне; 5. 5. Винайду штучне шветло, котре цалком замені шветло слунца; 6. Жени буду вднах красни и од 20 и 100 роки.

Шветова конференция.

У Вашингтонским нишим друштве тверда, же президент Рузвелт, чим ще врати зос Юж. Америки, упуци висмо цалому швету. У тим писме вон повола шишки держави да престаню зос наоружаньом и да склопя общи пакт невтралносци. У политичних кругох тверда и видавигую, же Рузвелт пашка, сами чловек на швеце хтори може повесц таку вельку акцию, хтора би у нетя час могла задоволїц и Немецку у погляду сировинох.

Як можеме очисцицц заардзавени железни алат.

Найлехчейше ще може очисцицц на слїдуюци способ:

На 1 литру витрийону доложиме 6 дкр парафину (за туй пенеж мож достаци у аптики). Тот парафин скорей розпуцице на огню (сиваци далей од огня). Усипаце добре промишаци и добре заварте чуваци. А хаснуя ще го так: заардзавени алат намасциме зос тим витрийоном, охабиме най єден час постої, а вси зос суху ренду очуваме. Парафин будзе чуваци од ардзавеня.

Як чуваци вайца да длуго стоя.

Да ще вайца на длужей очувацц добри способ я тот:

До плеченого галовчица (веци) положа ще найвецей 12 вайца (вецей не). Вельки гарнок з воду положи ще на огень, та вода почне врец, такой ще вайца слуца помани до води и такой ще як вицагне. Од веньней горучави ще заткаци шицка дзирочки да луски, на котри до вайца уходзи воздух, та так на длужей час оставаю очувани.

— Випадзи було цико... у жице иедя не кеди превилка за путь-пурутька, а над главу преваци шкорванчох, а я зноца остовам медзи польом и небом у штретку... сама...

„Бом,... бом, бом:..." започал „Петро" на полудне, веш уцихла... Глас ще ширел на далеко по валаде, витер то розпонел, а мне на шерцу остала чешка терха.

— Здрака оставай! Най це бог да шицко добре!

— Ходце здрави!

— Легчейше на шерцу, кед ще дакому виповедаш, а кед ище такому хтори ще зрозумі...

Лупла сом з капурку, аж сом ще сама тарсла, а вше ми на розуме: „Страцицц на вики доброго мужа, як би ми було чешко!...

* * *

Вельо рад випатра живот нашого параста, док ще г. яблїска блїбше не уповна — труби, преа шерна и видак ще нам же тоти людзе не жию зос своїма чувствами, не радую ніє вельо, але анї по церпя вельо. И мне так випатрало, док сом ще не прешвечела...

Е. К.

Слунко заходзело, дул витри а жовте лїсце лежало по земи.

Ишли зме троме. О вашей вири, о тим же чувствуце ощо з нами. Же наше думки у новей на стару оповацицц упарти. И радоси ще враци до краю и новей, же шицко, що ще о вас тугори, правда. Же любице и залей свою писню, свой язик, свою жем.

Тельо себе пригадуци з нашей бешеди.

А тераз, кед вон пошол, мне мучи єдно питанє: Чом не остал длужей да видаи, же ще вельо того у нас и погубело? Же єсти таких, що ще одрекли свойого. Що ще одрекли... мацерк.

„Думка".

А дакеди?...

Заграда з желїзним климом и медзи вишнями я. Вецей нїкого

Вишнї заквитли як и каждого року: червено-било. Стоя єдна коло другей як дївчата на Вельку Ной коло церкви — ошмишкую ще... А їх уцихих под подихом витру пада на жем. Червено-білі уцихих вишньох заврива жем...

Уж прицла кр. Закведена, розпвечени яр...

Я стал и сумовал.

Длужнїци!

Остатнї час заплацицц длуство за новини. Редактор ще тельо жертвовал, же аж з Керестура видзе новини у Дякове и не сановал труду и трошку на путоване до друкарнї, авто ще и вси длужнїци кушице рушиц и терпа у остатнїх дньох пред новим роком свойо длуство шмирицц. Бо редактор кушиза друкарню виплацицц!

Пазднаме ще, же то каждо порозуми и свойо длуство шплати.

Други способ є простейши. Вайца ще поискаю до дачкей лацички волчетей з древелним гаром (пирнок). И на тот способ мож зачувацц вайца на длужей.

Увага. Прес цали рок будземе приношаци у тей рубрики кратки практични увути з газдовства. Хто випробовал дацо и нашла як добре, най и нам пошле, видрукуеме, най и други знаю. — Шицких читательох опоминаме кай себе тоти числа зачувацц, кеди теди ще им годи придацц.

Як випатра електрификована фарма у Америки.

Модерну електрификовану фарму указовали у Стерлинї, Вермиция, делеґатом Конференциї Шветовей Сили, що ще недавно одбула у Вашингтону. Ту указовали єден длугоки хлїв, у хтором були храви. Мали радио грае да будзе прекмно фармером к краком пох час доєня, а то ще розуми же зос електричнима апаратами ще дої. Шитки на отворох дзе ще млеко скпало, були електризовани, же би ще уничтожели мушки до лєца на млеко. Нїкого не боли глава же ни ще нєсно за крави приноше, бо ту єст єдна електрична гомбичка з хтору ще нєсно приньше. На дворе фармерским бачиме зосе швецо. Ту стої ручни електрични мотор. У млечей комори електрична лядовня и вец за трае води. Зани у єдней хижи мелю зарно и лупаю кукурицу з електричнима машинами. И у курнїках занедзеня електрика, а так исто и у хижи дзе фармер робя. А кед фармер хце випушци крави зос хлїва да буду вонка, вон то може шицко управяц зос електрину. Дротови пипт дзе крави пашу кус електризовани, же би одгнаи храви, кед ще приближа. Дом фармеров полни одлегчеия за газдиню же би вона могла лехто робити свою домашню роботу. Роби електрична машина, вари автоматска вец. Судзину зліва електрична машина, а так исто и масло прави. У кухнї електрична лядовня, годзинка, вец, самовар, пральня и огриваи води. То шицко коштї лем 3000 дол., крем електричних дротох. Таку фарму указовали як слику „потредней американскей фарми котрейшого дня".

А дакеди...

Слунко пекло, а я ишол... Предомну на дранки хилело ще кванце, у моїх очох була белавосц неба, на моїх устох був привит лїтнього дню... Я не знал же слики мню цина... Же живот не сама радосц. Я був щешлїви...

Щешлїви бо далеко предомну приходовали ми ще краї полни слунка и цвета, а я кшол ту ніи... И мал сом надію...

Але то було давно, давно...

„Лєнка".

УЖ ВИШОЛ

РУСКИ КАЛЕНДАР

НА 1937. РОК.

То найкрасша книжка, котру до тераз видало РНПД-о. Ма коло 50 образки и полно красни поучни и забавни читаня з народного живота. — Достац го може у кождим нашим валале на парохийох и у РНПД-е у Руским Керестуре.

ЦЕНА МУ ЛОМ 10 ДИН.

З НАШЕЙ ДЕРЖАВИ.

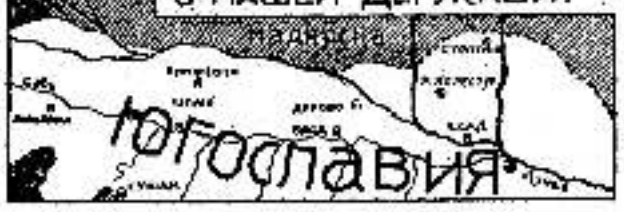

Упропасцел дзивку.

У Београду ше тих дньох догодзела страшна любовна трагедия у котрей пострадала красна, млада дзивка Миля Димитриявич, дзивка худобней але поважней београдскей чиновничкей фамилий. Ю заведол зос обецунку же ю веньце за жену индїмр Стоянович, син пенсионированого помочника министра финансийох Й. Стояновича, єдного од найбогатших людзох у Београду. Кед уж дзивку заведол, Стоянович ни сцел знац за ню. Але вона не могла подвесц таки боль и ганьбу, та ше на улици, пред очми свойого любовника забила з револверм. У цалей Югославиї тот случай зробел вельке запрецасценє. На саслуханє були повикани Стоянович и отец Миля Димитриявич котри зос три пруса смертельно ранел заводнїка своєй дзивки, а такой по тим себе забил. Димитриявич остал на месце мертви, а Стоянович ще бори зос смерцу.

Руцел ше на автобус.

Франьо Мойзеш зос Илоку, осудзени од суда у Матровици на 6 роки робы. Вон 1. септ. т. р. руцел на автобус, котри вожи путнїкох од Илоку до Шиду, єдно чеше желязо. У автобусу було 12 особи. Желязо розбило скло, котре розрезало лице Павлу Филку, а Божани Кепеш скло рацло отредзи палци правей руки. Мойзеш ще на судзе бранел же бул навити к же на вна чоя то зробел. Але шведкове гварели, же Мойзеш кед руцел желязо скричал: „Так треба паном!"

Граната го ровнела на фалатки.

Параст Марко Севич, стари 40 роки з валазу Црна Бара у Мачви, нашол єдну стару граначу з часу световей войни. Вон граначу однесол под шопу и зробовал да з неї вийме тнот. Док вон так бабрал, парла граната зос страшним експлозиєм експлодкрала и пробила и кров шопи. Фалатки опасного оружия розтаргали на фалатки нещесного чоловека, так же ше го дзиї не могло зрецанац. Покойни охабел за собу жену зос 6 дзецми.

Вредносц цудзих пенежох.

Долар	42—44 Дин.
Немецка марка	15 — Дин.
Австр. шилинг	13—14 — Дин.
Тал. лира	3·80 Дин.
Франц. франк	3 — Дин.
Чехосл. корона	1·80 Дин.
Швайцарски франк	14 — Дин.

За нашо дзеци.

АНА РОЗМАЦА

Памєтам ю
Єщи як малючку.
Кед почала
Дзвигац свою ручку.
Теди єдя
Шицко добре було,
Бо ще зо цо
Ни злого не чуло.
Кех рачконац
И ходзиц почала,
Мац ше тому,
Барз єй зрадовала,
Тя єй прето, —
Гоч цо поробела,
Вше, — мац як мац —
Дораз пребачела.

Отец теди
Нешмел ю вокарац;
Вон ще мал лем
За шицко постарац.

Так ше Ганча
Не добре ховала
А віце баржей
И вилумовала.
Место хлеба
Єдла лем жемлїчка,
Цукру, меду;
Божоги хлебичка.
Кед при дзецох
Дацо обачела;
Мац єй такой
Купиц то мушела.
Вона биля
Хлацох и дзивчатя,
А не була
Нїгда виновата.

Ю кед дахто
С пальцом лем ворушел;
З мацеру в
Роботи мац мушел.

Бенедовац
Крашно и незнала,
Бо ще вше лем
Бара розмазовала.
Лїцо вона
На шицко марцела,
А ту тому
Гамби одулела.
Людзе прето
Ю осудзовало,
А найтацкі
Зан — поохабяли.

Прето, вона
Була и скарана;
Називали ю:
— Ана розмазана —

Написал Янко Фейса учитель.

Вшелїячина.

Дохтор права (адвокат) — шегерт. Чеськоти у живоце и други народи доведци до того, же велько студентох, а особено таки що уж звершели високи школи менюю свою професию — на физичну працу. Такима мотивами премисел свою професию 28 рочни будапештански адвокат др. Мартин, котря час привел ґу єдному мулярови же би го ве приял до роботи. Майстрови баш тедн требал єден шегерт и вон го дзечнє приял. Млади адвокат робел церпезливо преа цали час шегертованя. По звершеним часу, як препол преа шегертски испит др. Мартин постал калфа и дбстал першу плацу. Кед ше му товаришиє питали як ше чувствуе у новей професиї, др. Мартин одповедзе же „найлепше себе лепше, кед ше робити може печаров читаи и одпочивац. У тодним часу упоредуем физичку працу зос погубеньом професийного знаня и вец ше чувствуем зрєзим и здоволним". Мадярски муляре єдну цо скорей приял др. Мартина до свойого друштва и вон будзе їх адвокатски совитник.

Гречески жобраки плаца порцию. Гречески урад ше одвродзел же жобраки, котрих ше число ще повекшуе, добре зароблю да жобрию и зато ще рицел на то, да шицки жобраки плаца порцию. У Атени купи кажди жобрак якупиц на ве вельки венеж у перших 5 дньох учепада купон, котрим ім доделе бодзене жобраки. Пенежи, що ше назберацо зос жобрацкого порезу призначуе ше на помоц найбиднейшим насельом. — Шицки жобраки почали протестовац, проти тей порциї, бо го тврели, же порцию мушя платиц таки людзе, що маю свойо властиви приходи. Але полицае не нажаюци на протестє жобракох, почали зос помоцу специяльного одділу месних чиновникох брац на силу од жобракох порез. Же би як-так умирел бунтовнїкох жобракох, Атенски магистрат ім дозволел да безплатно можу жобраци пред крачунскима святами.

Битка зос ґанстерами у Нюйорку. Єдна банда американских ґанстерох (амер. верошки лопове) замкла ще пред даскельома днями до єдней хижи у Нюйорку. Велї полицае, котри ще ту такой напили, нарецасли, же би ще верше шицки людзе зос околних хижох виселели, а вец запалили титу хижу дзе були ґанстере. Целу єдну годзину тривало штрелянє зос пушкох и револверох, док ще ґанстере предали полицайом, же би не погорели у хижи.

ВИПРАВ! Остатнї шорик у висцї п. Я. Фейси „Брацик и шестричка" у пренцим числу „Руских Новинох" ма тлачиц: Шицко повитресовали".

ВЕСЕЛИ КУЦИК.

Баба на судзе. Стару єдну бабу поволали на суд, да шведчи у ствари єдного убойства. Судия випитує бабу:

Чи ти видзела, же тот ту чловек забил тентого у вашим валале?

— Ша веря сом видзела.

— Забил го з колїцм?

— Бююко, з колїцом

— Чи не зог шекеру?

— Веря зос шекеру.

— А чи не заштрелел з пушки?

— Боме зос пушки,

— Шк ти бабо шаленя

— Веря, дзяв. шаленя.

— А вец сеней отаць дому.

— Ша веря, пане, дому.

Кед ше баба вратила дому, почали ю людзе випитовац, як було на судзе.

— Веря добре, — одповедла баба. Шалених пущаю такой дому, а розумни остоваю у гарешту.

Єдем младоженич гледа себе прилику. — Йому зог лопатьки: ноги ма як петрсек, нос як огурка! Ма дробни зуби, що корита дуби. Мала уста як капура пуста. Умлаття як фарганц. — Гледа себе таку вару.

Мац дзецку. Пфуй, сине ти ваш пиканя! Я нїда не диганяла кед сом була така мала.

— Так? А кеци сне велка пичала мамочко.

Буржа

Нови Сад 17. XII. 1936.

Жито	150—164 Дин.
Кукурица бачка и сримска	100—103 Дин.
Ярец бачки и сримски	95—100 Дин.
Овес	90—95 Дин.
Мука 00 нова	245—250 Дин.
Мука число 2	225—235 Дин.
Мука число 0	205—220 Дин.
Громпиї	100—120 Дин.
Пасулї	200—225 Дин.
Отруби	80—90 Дин.

„Руски Новини" виходза кажди тидзень.
За редакцию одповеца: Др. Франьо Гадович у Дикове.

Предплата на рок 60 Дин.
Друкуе Епарх. Друкарня у Дикове.

Адреса: „Руски Новини" Руски Керестур.
Видава: Михайло Фирак, Р. Керестур (Бачка).